

Hôm nay tôi có dịp gặp mặt số bạn bè vốn đã từng sống nhàn ngày hè 1975 với nhau ở Sài Gòn sau ngày đổi chủ. Đầu là nhóm người tôi nhớ mình là “The last of the Mohicans”, nhóm người cuối cùng của Bộ lạc Mohican, nhóm người miền Nam của chế độ Cộng Hòa còn sót sau những năm tháng tù đầy, đói kém, chết đói đến đói chết đói đói. Nay thì mọi người mặt người. Không còn ở lại Việt Nam, người đã ra ngoài quốc.

Cuộc hàn huyên lúc đầu tập trung vào chuyện cũ. Đầu tiên vốn là nhóm người sau khi “đốt phim”, hai chế độ đã được dùng để ám chỉ một cuộc vận động để thay. Đây là cái thời cơ để đi tù, ngay cả những người thuộc Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, những người thuộc “phe bên kia”. Còn những ngày sau ngày 30 Tháng Tư, đã có những cuộc gặp gỡ giữa những người cũ của một thời với những người thuộc chính phủ Việt Nam Cộng Hòa còn sót lại. Những người đi đi về về cái gì là Chính Phủ Lâm Thời Miền Nam Việt Nam nói một cách hy vọng đến việc có thể duy trì một miền Nam được lập khi miền Bắc và hai bên phe phái miền Nam có thể ngồi lại để xây dựng một thế lực chung.

Giấc mơ hão huyền đó đã mau chóng tan biến. Hà Nội hiện là đã phong thanh được những ý đồ nên đó nên nhanh chóng thúc đẩy việc “thống nhất” cũng như “học tập cải tạo” cho tất cả những ai có tiềm năng muốn duy trì một miền Nam được lập. “Học tập cải tạo”, những chế độ mà để che giấu việc của cải tri thức người đi tù. Một người như “Hồi phải làm vậy vì họ biết là không có được sự đồng lòng của dân chúng miền Nam. Chính quyền chính các tài liệu của họ công nhận là giới lượng số chỉ có 15% dân chúng miền Nam đồng lòng họ họ đó sao?”

Câu chuyện quay sang những ngày trong tù hay những ngày đi nuôi tù. Một anh đang sống ở ngoài quốc gia kể: “Cái hôm tôi tù tôi nghĩ là không bao giờ có thể ăn rau mà ngon tôi được nữa. Thế mà hôm nay đi chợ Việt Nam, thấy một bó măng tươi, hôm là gọi máy bay từ Việt Nam sang, đốt nhúng vàng, vậy mà cũng rắng mua. Về đến nhà hí hửng nấu canh. Ăn xong vốn thấy dở, những không phải dở vì mùi vị tù, mà vì quả đó là một cái rau vô duyên.” Mọi người cười ỉu, có người cãi, “mùng tơi ngon chứ, tôi ông không biết ăn.” Một người nói “Lúc đó đói ăn cái gì mà chế độ ngon.” Mọi người gật gù đồng ý. Một ông đột nhiên phán, “Đó là lúc mình thon nhếch nhếch!” Mọi người cười ỉu nhìn vào cái dáng rệu rã phát phì của ông hiện nay.

Một bà trong nhóm nhớ lại những chuyện xe đi thăm nuôi, xe wagon chở bệnh nhét chật chội người cùng với những bao thăm nuôi, và những câu chuyện vui buồn của thời đó. Bà kể, “Lúc đó ra chợ Sài Gòn mà mua đồ thăm nuôi thì vui như đi sắm Tết. Các bà mẹ của hàng bán đồ thăm nuôi cũng đi thăm nuôi chồng, cha, anh, em. Họ chờ cho nhau những món hàng nào tết, bánh và rượu ai cũng ít tiền.” Một bà khác nhớ lại người trên xe thăm nuôi còn thêm cả thời rảnh rỗi mà ông

tài mua và bán kiếm thêm lài “Mọt con heo rổng đợc đợc ngay đợc i chân, trờ i mọt lợp bao bợ rờ i thêm tợm cao su, cũng nhợ tợm nợm vợ y!”

Giám mãi rờ i thì cũng phợ i thợ . Lúc đợ u là nhợ ng ngợ i tợ i cợ n thiợ t cho chợ đợ nhợ bác sĩ, y tá nhợ ng rờ i thì nhợ ng ngợ i khác, nợ u không chợ t trong tù, cũng phợ i thợ . Ra tù nhiợ u khi lợ i bợ vào tù lợ i vì “tìm đợ ng cợ u nợ c”. Phe ta bây giợ cũng dùng “hoa ngợ” đâu có thua gì Viợ t Cợ ng.

Mọt ông hiợ nợ trong nợ c bợ ng nói “Bây giợ thì hợ t rợ i. Bây giợ chúng mình đợ uợ Viợ t Nam hay ợ ngoài cũng đợ u sợ ng trong chợ đợ tợ bợ n, bợ i cái gợ i là xã hợ i chợ nghĩa theo đợ nhợ hợ ng thợ trợ ng đợ chính là tợ bợ n. ợ Viợ t Nam tôi cũng có xe hợ i, có nhà lợ u, con cái cũng đi du hợ c, có khác gì nhợ ng ngợ i ợ ngoài đâu.” Mọt bà cũng ợ trong nợ c thêm “Bây giợ cũng chợ ng khác gì trợ c '75. Mình cũng lợ i có ngợ i làm, bây giợ gợ i là oshin.” “Đúng. Cuợ c sợ ng cợ a chúng mình bây giợ chợ ng khác nhau bao nhiêu. Các bợ n cũng có tiợ n đi đợ đi đây. Bây giợ có vợ còn đợ ra ngoợ i quợ c hợ n thợ i trợ c '75 nợ a,” mọt ngợ i ợ ngoài biợ u đợ ng tình.

Mọt ông bợ n sợ ng vợ nghợ cợ m bút ợ hợ i ngoợ i bợ ng lợ c đợ u “Giợ ng mà khác, chúng ta cùng sợ ng trong chợ đợ tợ bợ n nhợ ng các bợ n vợ n chợ a đợ c hợ ng cái thú cợ a mọt chợ đợ dân chợ .” Mợ y ông bà trong nợ c nhao nhao lên “Dân chợ thì có khác gì đâu. Cũng ngày hai bợ a đi làm kiếm ăn, nuôi con, con lợ n hợ c hành thì mình đợ n tuợ i vợ hợ u, ợ đâu chợ vợ y!” “Không, cuợ c sợ ng dân chợ nó có cái thú cợ a nó. Các bợ n có bao giợ nợ i nóng muợ n viợ t bài ‘chợ i’ ông Nguyợ n Tợ n Dững vợ vợ Hoàng Sa hay Trợ ng Sa hay vợ bauxite không? Và nợ u muợ n các bợ n có dám làm không? ợ cái xợ tợ do, nợ u tôi không thích ông Brown hay ông Obama, tôi viợ t báo, viợ t blog, muợ n nói gì thì nói.” Mợ y ông bà ợ trong nợ c có vợ không tin. Hợ n hợ nghĩ cái thợ ng cha này gàn đợ , ai cợ n dính đợ n chính trợ làm gì cho mọt.

Nghợ nhợ vợ y là sai. Bợ n thân tôi còn nhợ đợ n lợ n đợ u tiên đi bợ u trong mọt cuợ c bợ u cợ tợ do thợ c sợ . Đợ i tôi cho đợ n lúc đợ cũng đã đi bợ u nhiợ u lợ n, hợ u hợ t là “bợ ” đi bợ u, nhợ t là thợ i Cợ ng Sợ n, không đi bợ u là mọt quyợ n lợ i, mọt khợ u phợ n gợ o, mọt lợ m. Nhợ ng mãi đợ n khi sang Anh, tôi mợ i đợ c đi bợ u thợ c sợ . Đợ là cuợ c bợ u cợ năm 1997. Thợ c ra năm đợ dân chúng Anh đã chán ngợ y đợ ng Bợ Thợ và sợ toàn thợ ng cợ a đợ ng Lao Đợ ng đợ i sợ lãnh đợ o cợ a ông Tony Blair đã là chuyợ n hợ u nhợ chợ c chợ n xợ y ra. Nhợ ng tôi vợ n cợ m thợ y là mọt phợ n nào lá phiợ u cợ a tôi đã giúp đợ a đợ ng Lao Đợ ng trợ lợ i nợ m quyợ n sau 18 năm đợ i lợ p. Đợ u sao chẳng nợ a, tôi đã bợ phiợ u cho ngợ i tôi chợ n, mọt dân biợ u Lao Đợ ng cho đợ n vợ bợ u cợ cợ a tôi, và không ai bợ o tôi phợ i bợ cho ông ta hay cho ai khác. Ngay cợ bợ u không khí bợ phiợ u cũng khác. Không có bà tợ trợ ng hay ông phợ ng trợ ng đợ n nhợ c phợ i đi bợ u. Phòng phiợ u cợ a tôi ợ trợ ng hợ c đợ u đợ ng. Tôi đi bợ phiợ u lúc buợ i tợ i, sau giợ làm viợ c, mà cũng vợ n có ngợ i đợ n. Bên trong phòng phiợ u có mợ y ngợ i trao cho tôi lá phiợ u. Khi ra cợ a, đợ i điợ n cợ a

Câu chuyện dân chủ

Tác Giả: Lê Phan

Thứ Hai, 27 Tháng 4 Năm 2009 01:32

ba đäng chính ngäi chä. Họ lä phép xin thä cä tri đä tránh gian län. Không ai đòi bäm góc thä căn cä hay chäng minh nhân dân đä chäng tä là tôi đã đi bä phiäu.

Nhäng cuäc säng dân chä không phäi chä vài năm đi bä phiäu mät län. Nó bao trùm tät cä và khiän ngäi dân cäm thäy tä tin và nó giúp duy trì mät bäu không khí mà trong đó kä cäm quyän không dám muän làm gì thì làm.

Näu Viät Nam mà có dân chä thì làm gì có vä Thái Hà. Näu Viät Nam mà có dân chä thì dân chúng nào phäi khiäu kiän. Näu Viät Nam mà có dân chä thì làm gì có vä bauxite Tây Nguyên. Vän đä đó sä bä báo chí mä xä, đem ra bàn trä c Quäc Häi và chäc chän là sä bä bä phiäu bác. Näu Viät Nam mà có dân chä thì liäu đäng Cäng Sän có mäi cäm quyän đäc chäng, hay chä sau vài län näm quyän là bä dân chán bä phiäu đäa đäng khác vào. Và đó mäi chính là cái khác biät vô cùng quan träng.